

5) Forslag under Nr. 5 af Samme:

Mælkforpagter Sørensens Andragende henvises til Krigsministeren.

vedtoges eenstemmig med 61 Stemmer.

6) Forslag under Nr. 8 af Udvalgets Mindretal:

A. E. Nielsbatters Andragende henvises til Finantsministeren.

forkastedes med 48 Stemmer med 10.

Formanden: De nu vedtagne Beslutninger ville blive udsærdigede paa sædvanlig Maade.

Man gik derpaa til den følgende Sag paa Dagsordenen:

Første Behandling af „Forslag til Lov om Brændeviinshandel paa Landet.“

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 1921—22.)

Notvitt: Det er, om jeg saa maa sige, en høist ublid Skæbne, de private Lovforslag mere og mere synes at faae heri Tthinget. Vi have i indehavende Samling, hvis Slutning vi nu staae saa nær, at der efter Sigende ikke er mange Timer tilbage af den, seet fremlagt flere private Lovforslag, men af disse har kun et eneste naaet at komme til 2den Behandling; et andet af dem har for en Tid tilbage gjenneemgaaet første Behandling, og der er afgivet en Betænkning fra det Udvalg, som da blev nedsat i Sagen, og de øvrige af dem ere først nu i den ellevte Time komne til Behandling, saaledes at man næsten kan sige, at der aldeles Intet er ved dem at gjøre. Det er ikke for at udtale nogen Bebreidelse i denne Henseende mod den høitærede Formand, at jeg fremspør dette, men jeg synes dog i Forbigaaende at burde fremkomme dermed. — Skjøndt dette Lovforslag, selv om det møder Velvillie fra det høie Tthings og den høitærede Ministers Side, ikke kan naae videre end til denne første Behandling, og skjøndt jeg saaledes gjerne kunde have givet Afstald paa Ordet med Hensyn til

Begrundelsen af det, finder jeg mig dog foranlediget til at udtale, hvad der har bevæget os til at fremkomme med det, saa meget mere, som jeg ved Indbringelsen af det forbeholdt mig paa egne og Medforslagsstilleres Vegne at fremspør Grundene derfor paa et senere Stadium af Sagen. — Loven af 29de December 1857 giver en meget vidtgaaende Berettigelse til at drive Handel paa Landet; men saa meget mere besynderligt tager det sig derfor ud, at der i § 56 i denne Lov er gjort en Indskrænkning i Handlen med Brændeviin paa Landet, idet Ingen der kan drive denne Handel uden Bevilling af Indenrigsministeriet. Jeg kan godt forstaae, hvad Grunden har været til, at Lovgivningsmagten har gjort denne Indskrænkning; den har meent derved at kunne hæmme Misbrug af denne Artikel paa Landet, men jeg tør appellere til de Medlemmer af Tthinget, som ere kjendte med Forholdet paa Landet, og jeg troer at ville finde Medhold hos dem, naar jeg paastaar, at det, som dengang tilsigtedes med § 56, aldeles ikke er opnaaet. Det kan nemlig ikke nægtes, at der drives ikke en lille, men en stor Smughandel med Brændeviin paa Landet, og den er, mine Herrer, saa meget mere fordærvelig, som den ikke blot drives saaledes, at de Bedkommende sælge Brændeviin ud af Huset, men der holdes, hvad man kalder Svirekipper, hvor de unge Karle sidde og mæste sig med Brændeviin. Det er saa meget mere umuligt for Politiet at holde Control hermed, som de ulovlige Udsælgere af Brændeviin ere stillede ligesom enhver anden Privatmand i Landet, og saalænge man ikke kan bevise, at de have taget Betaling for den ubskantelede Spiritus, kan man ikke komme dem tilhvis gennem Domstolene. Jeg troer derfor dristigt at turde udtale, at den væsentligste Grund, som har bevæget mig og mine Medforslagsstillere til at fremkomme med dette Forslag, virkelig maa søges i Hensynet til Moraliteten, idet vi have troet, at vort Forslag, istedetfor at svække Moraliteten paa Landet, tværtimod vilde hjælpe til at forbedre den. Dertil kommer, at ved denne Smughandel, hvorigjennem vi nok tør sige, at Halvdelen af det Brændeviin, som forhandles paa Landet, omsættes, lide Staten